

Cirkelpunt

Het verzonken Hart

Een groot deel van de mensheid is momenteel op de vlucht, op zoek naar wat menslievendheid en veiligheid; op zoek naar het 'primaire' wat een mens behoeft om menswaardig te kunnen leven. Alles wordt noodgedwongen achter gelaten: have en goed, familie en vrienden, het land van geboorte; dit om de 'hel' te ontvluchten waarin men verzeild zit en om een halt toe te roepen aan het onmenselijke lijden dat hen totaal ontwricht. Het is een sprong in het duister gedreven door uitzichtloosheid en een sprankel hoop. Ze zijn op weg naar de dood of naar niemandsland zo blijkt, want in alle haast worden grenzen gesloten, muren opgetrokken en strafwetten uitgeschreven; zo groot is de angst voor het onbekende, zo diep de afgrond tussen mensen, zo groot de drang tot zelfbehoud en zo gering de medemenselijkheid. Schrijnende taferelen staan op het netvlies gebrand, het menselijk leed is ondraaglijk, de wereld huilt...

Beschadigde zielen, verminkt door buitensporig geweld, op zoek naar wat warmte, stoten op de dikke muren die de mens rondom zich heeft opgetrokken, als gevolg van de Waan waarin hij leeft en die hij mede in stand houdt onder invloed van de Machten werkzaam op deze aarde. In een noodlottige kringloop van oorzaak en gevolg blijft hij overgeleverd aan deze Machten, ook Archonten genoemd. Want het zijn zij die het hart van de mens verstenen, hem gevangen houden in zijn 'zinnen' en tot slaaf maken voor het lenigen van hun 'noden', met als doel hem af te houden van zijn ultieme bestemming.

Een zee van emoties overspoelt de aarde en is bijgevolg een uitstekende voedingsbodem voor hen die parasiteren op de mens. Niet voor niets waarschuwde Paulus in een van zijn brieven voor deze ongeziene krachten:

*"Bekleed u met de hele wapenrusting van God,
opdat u stand kunt houden tegen de listige verleidingen van de duivel.
Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed,
maar tegen de overheden, tegen de machten,
tegen de wereldbeheersers van de duisternis van dit tijdperk,
tegen de geestelijke machten van het kwaad in de hemelse gewesten."
(Efeziërs 6)*

Steeds zal er oorlog zijn, steeds zullen er vluchtelingen zijn, steeds zullen er daders en slachtoffers zijn, zal de mens onderhevig zijn aan het lijden in deze wereld zolang hij niet massaal Ontwaakt in het Hart. Wat is er toch van hem geworden dat hij zo blind en doof is en niet zien kan dat in het hart van zijn medemens zijn eigen spiegelbeeld verborgen ligt, dat hij de stille schreeuw niet horen kan van zijn eigen ziel wanneer hij in de ogen kijkt van de ander omdat hij zijn Ware Identiteit vergeten is....

Ware Broederschap is nog niet gerealiseerd in dit fysieke veld, dikke muren dienen eerst gesloopt te worden opdat het Hart weer vrij kan ademen in een Ander ademveld. Dan pas verandert de blik en het blikveld, dan pas kan Mededogen de handelingen sturen en herrijst de mens, herkent hij zijn broeder...

Zo zijn er twee manieren om naar de gang van deze wereld te kijken: vanuit het persoonlijke zelf of vanuit het onpersoonlijke Zelf, de goddelijke Individualiteit of het Hart... en van waaruit gekeken wordt, zo wordt ook gezien.

Dat Hart, als vrucht van de Boom des Levens, ziet niet de individuele vorm, denkt niet in concepten, brengt geen scheiding aan, maar herkent 'zichzelf' in elke mensenziel; zij het in het zaad als in de knop, in de vonk als in de vlam, in de ontloken Roos als in 't gouden Licht. En in dat Hart manifesteert zich het Al-Goede en openbaart zich de goddelijke Wil.

Bijgevolg is elke vorm van scheiding slechts een product van onze geest en deze bepaalt wat we zien. Zien we de parel of de modder, zien we pit of de bolster, zien we de rups of reeds de vlinder, zien we de duisternis of het verborgen licht.... Aan welke laag blijven we kleven, wat wordt gespiegeld?

*Als een parel in de modder wordt gegooid
daalt haar waarde niet.
En haar waarde stijgt niet
als ze met balsemolie ingewreven wordt;
in de ogen van de eigenaar
behoudt zij haar waarde.
Zo is het ook met de kinderen van God:
waar ze ook terechtkomen;
in de ogen van de Vader
behouden ze steeds hun waarde!*

Het Evangelie volgens Filippus

Dit levensveld kan niet aangeduid worden als goed of kwaad, het is geen van beiden, zegt Jan van Rijckenborgh, het is slechts begoocheling waarin de mens gevangen wordt gehouden door het 'boze' (dat niet inherent is aan dit dualistische veld, maar dat hij zelf geschapen heeft).

Het is dus een kunst om zich niet te verliezen in de Waan en een levensopdracht om 'wakker' aanwezig te zijn, met de voeten stevig in de grond en met een barmhartig Hart. Daarvoor is heilig inzicht nodig, een fijn onderscheidingsvermogen en standvastigheid in het bewandelen van het pad. En dit kan alleen door de geboorte van het Christuslicht binnen het hart van de mens waardoor de begoocheling ophoudt te bestaan, want zolang zij geëindigd wordt blijft het Koninkrijk, waar de Liefdeskracht heerst, onbekend voor de mensenziel.

'Vlees en bloed kunnen het Koninkrijk niet beërven' en hierin ligt het hele scheppingsdoel.

Het is dat 'dieperliggende' deel in de mens, de ware Zoon die in hem moet 'wassen', die 'zichzelf' opstuwt ten koste van het onware zelf en een Werker wordt in dit levensveld. Want...

*"God bewijst zich altijd door zijn schepping en zijn schepsel.
God is alleen maar God en bewijst zijn goddelijkheid
waar hij de idee bezielt en verwerkelijk
en de daarbij optredende weerstand overwint."
Jan Van Rijckenborgh in het Christelijk Inwijdingsmysterie.*

Getuigen dan de 'Zonen Gods' niet, sinds mensenheugenis hier aanwezig, van een ultieme barmhartigheid met de mensheid die wanhopig haar weg zoekt, wetende dat elke verdwaalde ziel ooit weer het Licht zal kunnen zien?

Zij zijn als 'Eenlingen' die 'gered' zijn uit de natuurlijke levenszee, die de innerlijke bergtop bestegen hebben en gestorven zijn naar alle waan en teruggekeerd zijn tot het Vaderhuis. Het zijn zij die dan opnieuw 'afdalen' en de witte roos, symbool van de nieuwe Ziel, rood kleuren door een wereldwijd liefdesoffer om tenslotte Wedergeboren te worden en in het goud van de Geest op te staan.

Luidt de opdracht dan niet voor elke ontwaakte ziel om zich te 'bewegen' in deze wereld en niet aan de zijlijn te staan of zich op de bergtop op te houden zoals zo vaak gebeurt in spirituele middens?

De spirituele hoogmoed is vaak een grote valkuil. Want velen wanen zich 'rijk' maar bezitten niet het 'in het vuur gelouterde goud' en zijn daardoor lauw, omdat het scheppingsdoel genegeerd wordt.

Het is in de zelf-vrijmetselarij dat de mens waarlijk Vrij komt te staan van de wereld.

Niet in het abstracte of bovenzinnelijke, maar in de verwerkelijking ervan.

De Christus-Geest is er voor allen en voor het gehele universum en zendt zijn Trilling uit.

Het Koninkrijk is niet ver weg, maar doordringt dit aardse veld, het wordt alleen niet gezien.

(M)cirkelpunt

*Het koninkrijk komt niet door het te verwachten.
Je kunt niet zeggen: 'Het is hier', of 'Het is daar'.
Nee, het koninkrijk is uitgespreid over de aarde,
maar de mensen zien het niet.
Jesus in het Thomas evangelie*

Er is een deugd waar ik erg op gesteld ben, één enkele. Zij heet eigenzinnigheid. Van al die vele deugden waarover wij in boeken lezen en leraren horen praten, kan ik niet zo'n hoge dunk hebben. En toch zou je al die vele deugden die de mens heeft bedacht, onder één enkele naam kunnen samenvatten.

Deugd is: gehoorzaamheid. De vraag is alleen wie men gehoorzaamt. Ook eigenzinnigheid is namelijk gehoorzaamheid. Maar alle andere, zo zeer geliefde en geloofde deugden zijn gehoorzaamheid aan wetten die door mensen gegeven zijn. Enkel en alleen de eigenzinnigheid is het die niet naar deze wetten vraagt.

Wie eigenzinnig is gehoorzaamt aan een andere wet, één enkele, absoluut heilige, de wet in je zelf, de 'zin' van het 'eigene'.

Het is erg jammer dat de eigenzinnigheid zo weinig geliefd is! Geniet ze ook maar enige achting? O nee, ze gaat zelfs door voor een ondeugd of in elk geval voor een betreuenswaardige onhebbelijkheid. Men noemt haar alleen bij haar volledige, mooie naam waar ze stoort en haat opwekt. (Overigens: echte deugden storen altijd en wekken haat op. Zie Socrates, Jezus, Giordano Bruno en alle andere eigenzinnigen.) Waar men ook maar enigszins de wil heeft om eigenzinnigheid werkelijk als deugd of toch in elk geval als een mooi sieraad te laten gelden, zwakt men de harde naam van deze deugd zo veel mogelijk af. 'Karakter' of 'persoonlijkheid'-dat klinkt niet zo rauw en bijna onzedelijk als 'eigenzinnigheid'.

Er zijn slechts twee arme, vervloekte wezens op aarde aan wie het niet vergund is om deze eeuwige roep te volgen en zo te zijn, zo te groeien, te leven en te sterven als hun diep in hen verankerde eigen zin beveelt. Alleen de mens en het door hem getemde huisdier zijn ertoe veroordeeld om niet de stem van het leven en de wasdom te volgen, maar zo maar wetten die door mensen opgesteld zijn en van tijd tot tijd steeds weer door mensen gebroken en veranderd worden.

En dat is nu het merkwaardigste: Die paar mensen die de willekeurige wetten hebben geminacht om hun eigen, natuurlijke wetten te volgen, zij zijn weliswaar meestal veroordeeld en gestenigd, maar naderhand werden zij, uitgerekend zij, voor altijd als helden en bevrijders vereerd. Die zelfde mensheid die de gehoorzaamheid aan willekeurige wetten bij de levenden als hoogste deugd prijst en verlangt, die zelfde mensheid neemt in haar pantheon van de eeuwigheid juist diegenen op die zich tegen die eis verzet hebben en liever het leven hebben gelaten dan hun 'eigen zin' ontrouw te worden.

Het 'tragische', dat prachtige verheven, mystiek-heilige woord dat zo vol is van rillingen uit een mythische mensheidsjeugd en dat iedere verslaggever dagelijks zo nameloos misbruikt, het 'tragische' betekent immers helemaal niets anders dan het noodlot van de held die

er aan te gronde gaat dat hij tegen de traditionele wetten in zijn eigen ster volgt.

Daardoor, en alleen daardoor, wordt de mensheid steeds weer geconfronteerd met de inhoud van het begrip 'eigenzin'. Want de tragische held, de eigenzinnige, laat de miljoenen doorsneemensen, de lafaards, steeds weer zien dat ongehoorzaamheid aan menselijke bepalingen en wetten geen onbehouden eigenwilligheid is, maar trouw aan een veel hogere, heiliger wet. Anders uitgedrukt: de menselijke kuddegeest verlangt van iedereen vooral aanpassing en onderwerping, maar de hoogste eer reserveert hij geenszins voor de lijdzamen, de laffen en gedweeën, maar juist voor de eigenzinnigen, de helden.

De voorstelling die hele massa's, miljoenen mensen van 'helden' hebben, is op zich onzinnig.

De 'held' is niet de gehoorzame, brave burger, is niet de man die netjes zijn plicht vervult. Heldhaftig kan alleen de individuele mens zijn die zijn 'eigen zin', zijn edele en natuurlijke eigenzinnigheid tot zijn noodlot, heeft gemaakt.

'Noodlot en gemoed zijn namen voor één begrip,' heeft Novalis gezegd, een van de diepzinnigste en slechtst gekende geesten die Duitsland heeft voortgebracht. Maar het is alleen de held die de moed kan opbrengen om zijn eigen noodlot te aanvaarden.

Als het merendeel van de mensen deze moed en eigenzinnigheid zou bezitten, zou de aarde er anders uitzien. In werkelijkheid zou onder mensen die zelfstandig de wet van hun innerlijk en hun eigen zin volgen, het leven rijker en hoger gedijen. In hun wereld zou menig scheldwoord en menige onbezonnen klap in het gezicht wellicht onbestraft blijven die nu eerbiedwaardige openbare rechters aan het werk moet zetten. Er zou ook af en toe wel doodslag plaatsvinden, maar komt dat ondanks alle wetten en straffen nu niet ook voor? Heel wat vreselijke en onvoorstelbaar droevige, krankzinnige dingen, die wij midden in onze zo netjes geordende wereld afschuwelijk welig zien tieren, zouden dan echter niet bekend en niet mogelijk zijn. Bij voorbeeld volkerenoorlogen.

Nu hoor ik de autoriteiten zeggen: 'Jij predikt revolutie.' Alweer een vergissing die alleen onder kuddemensen mogelijk is. Ik preek eigenzinnigheid, geen omwenteling. Hoe zou ik revolutie kunnen wensen? Revolutie is niets anders dan oorlog, is net als deze een 'voortzetting van de politiek met andere middelen'.

De mens echter, die een keer moed tot zichzelf heeft gevoeld en de stem van zijn eigen noodlot heeft gehoord, ach, hem is aan politiek niet het minste meer gelegen, of ze nu monarchistisch of democratisch, revolutionair of conservatief is! Hem houden andere dingen bezig. Zijn 'eigenzinnigheid' is net als de diepe, heerlijke, godsgewilde eigenzinnigheid van elke grashalm op niets anders gericht dan op zijn eigen groei. 'Egoïsme' zo men wil. Alleen is dit egoïsme een totaal ander dan het in zo'n kwade reuk staande egoïsme van de geldoppotter of de machts-hongerige !

De mens met die 'eigenzinnigheid' die ik bedoel, zoekt geen geld of macht.

Er is nu eenmaal maar één ding dat hij hoog aanslaat, de geheimzinnige kracht in zichzelf die hem beveelt te leven en hem helpt groeien. Deze kracht kan door geld en dergelijke niet behouden, niet opgevoerd en niet uitgediept worden. Want geld en macht zijn uitvindingen van het wantrouwen.

Wie de levenskracht in zijn innerlijk wantrouwt, wie deze mist, moet haar door zulke surrogaten als geld compenseren. Wie het vertrouwen in zich zelf bezit, wie niets anders meer wenst dan zuiver en vrij zijn eigen noodlot in zich te beleven en te laten uitzwaaien, voor hem worden die overschatte, duizendmaal te duur betaalde hulpmiddelen gereduceerd tot werktuigen van gering belang, waarvan het bezit en het gebruik prettig maar nooit beslissend kan zijn.

O wat hou ik van die deugd, van de eigenzinnigheid! Als je haar maar eenmaal hebt herkend en iets ervan in je zelf gevonden hebt, dan worden de vele zo met klem aanbevolen deugden allemaal eigenaardig dubieus.

Wij zijn noch rekenmachines noch een ander soort mechanisme. Wij zijn mensen. En voor mensen is er maar één natuurlijk standpunt, slechts één natuurlijke maatstaf. Het is die van de eigenzinnige. Voor hem leeft er niets dan de stille, absolute wet in de eigen borst die mensen van een gemakzuchtige oorsprong zo moeilijk kunnen volgen maar die voor de eigenzinnige noodlot en godheid betekent.

Herman Hesse

Uit Zinnig-eigenzinnig(1919)

The Heart of God Speaks to the heart of man:

I Want those who are tiring of their ordinary,
religious, and spiritual lives.

I Want those who are tiring of feeding
their limitation and suffering.

I Want the heart.

I Want those who are in love with the Path.

I Want those who are in love with God.

I Want the heart.

I Want the heart that cannot be swayed from God
by any tumult within or without.

I Want the heart that sings to Him,
even when the lips are quiet.

I Want the heart.

I Want the innocent ones who have no guile.

I Want those whose hearts are already being given to Him.

I Want the heart.

When God has become the follower's only Recourse,
he is indeed already His.

When the follower is in love with God,
all clinging and suffering can fall-away.

I Have his heart.

When the follower loves God above all else,
he spontaneously gives to Him.

He continually gives to God all that he is,
from the heart that is already His.

I Have his heart.

When I have the heart, all else follows.

He cares not for the natural life, and freely offers it Up.

I Have his heart.

He sees that the natural life is for the masses, but not for him.

He understands from the heart,
that I am only Purity, Goodness, and Help.

I Have his heart.

The Creator's Perfect Love Grants the freedom to choose.
The true follower's heart has been Touched, and he has chosen.

His heart already belongs to Me.

There is no better day.

His heart has ceased waiting.

It Breaks.

Only the Heart of God remains.

Sri Dava Prakasha

“Wie of wat is God?
Laat ons die hier gekomen zijn,
stil zwijgen.
Spreeken wij Zijn Naam niet uit.
Zwijgen wij stil, bidden wij stil.
Wie zeggen wil, wie hij is,
Moet zijn die Hij is.”

Kathaars gebed

“Parcival zwierf door de velden en wouden, tot hij aan een bergachtige streek kwam, vol diepe ravijnen en donkere spelonken. Een ieder, die hij tegenkwam, vroeg hij, waar God woonde, maar niemand kon het hem zeggen, hoewel zij allen voorgaven, Hem te dienen. Soms werd onze held ongeduldig over zijn lange wachttijd; dan twijfelde hij er wel eens aan, of hij God ooit zou vinden en vergat, dat men God niet kan dwingen, maar dat zij, die Hem zoeken, Zijn schreden moeten volgen in deemoed en naastenliefde, tot dat God Zelf hen tot zich roept...”

De bekende Graallegenden geven slechts een bescheiden beeld van de enorme uitwerking die hun boodschap heeft gehad. Zij toonden een spirituele weg die ook voor de mens in het moderne jachtige leven van groot belang is. Hun bron is de Gnosis. De Universele Waarheid die door mensen wordt opgevangen en uitgedragen in een levende, levens-vernieuwende praktijk.

De zoektocht naar de Graal is dus geen fictie. En evenmin een stuk geschiedenis waarover men wetenschappelijk of filosofisch kan discussiëren. Het is een levenspraktijk die direct en ingrijpend aansluit bij de zoeker op weg naar de levende waarheid.

Om de grootsheid van deze eeuwenoude, zo actuele impuls enigermate te kunnen omvatten, moet de zoeker zich verbinden met de bevrijdende boodschap die schuilgaat achter de heldendaden van de ridders uit het verleden. Dit proces heeft twee aspecten, twee dimensies. Enerzijds een menselijke, uitgedrukt in de vele kleurrijke avonturen van de ridders. Anderzijds de goddelijke dimensie, die na de volbrachte heldendaden wordt bereikt. Het menselijke aspect komt direct naar voren in de strijd tegen eigenwaan, afstomping en de schande van de onwetendheid aangaande het hogere leven. Dat zijn de karakteristieke vijanden van de mens die op zoek gaat naar de Graalburcht in zichzelf.

Parcival slaagt erin deze vijanden te overwinnen met behulp van de innerlijke kracht die hem steeds opnieuw wordt geschonken.

Maar ondanks zijn moed en vindingrijkheid lijkt het er dikwijls op dat hij het licht nog niet kan vinden.

Onrust drijft hem voort. Onrust, gevoeld door zijn verlangen naar de Graal.

Na zijn overwinning op de rode ridder kan hij de burcht van koning Arthur binnengaan.

De rode ridder kan worden gezien als de natuurziel die zich richt op het aardse leven.

Voor de bonafide zoeker is dit de eerste hindernis die hij moet nemen om het hogere zielenleven te kunnen bereiken. Zijn bloedserfenis, zijn daaruit voortvloeiend karakter en de omgeving waarin hij leeft, zijn eveneens belemmeringen die overwonnen moeten worden.

Dat overwinnen betekent een louteringsproces in de ziel die zich voorbereidt op haar ontmoeting met de Geest Gods. De plaats waar dit innerlijk conflict zich afspeelt, ligt tussen het bewustzijn en het onderbewustzijn. In het onderbewustzijn bevinden zich die krachten die zich hebben ontwikkeld door afscheiding uit de oorspronkelijke, goddelijke orde. Dat zijn oude, zeer machtige krachtconcentraties, die nog voortdurend worden gevoeld. Zij vormen de collectieve erfenis van de mensheid, waarin haar gehele geschiedenis is neergelegd. Tevens bevatten zij de particuliere erfenis uit voorgaande levens, die bij de ontwikkeling van een nieuwe persoonlijkheid de basis vormt voor haar structuur.

Dat nu zijn de vijanden en obstakels die Parcival moet overwinnen tijdens zijn zoektocht naar de Graal. Hij laat zich daardoor niet tegenhouden. Hij bezit de innerlijke kracht om te gaan, in de vorm van een zwaard dat krachtiger en scherper wordt naarmate hij voortgaat. Dit zwaard is een geestelijk wapen: de onontbeerlijke hulp voor wie met de demonen uit zijn eigen onderwereld wil afrekenen

“Ondertussen had een schildknaap een kostbaar zwaard naderbij gedragen, waarvan de greep met robijnen was bezet, en de zieke burchtheer overhandigde het Parcival en verzocht hem het te willen aannemen als vergoeding voor wat er mogelijk aan zijn ontvangst ontbroken had; hij zelf had het in menige kamp gebruikt, tot God hem met een ongeneeslijke kwaal gestraft had. Geheel uit het veld geslagen door al het wonderlijke om hem heen, stamelde onze held een paar woorden van dank, waarop de zieke door een aanval van pijn scheen te worden overvallen, althans hij viel steunend in de kussens.

Duizend vragen drongen de jongeling naar de lippen bij het zien van de wonderschotel, die op een marmeren tafel te glanzen stond, maar, indachtig de wijze lessen van Gurnemanz, weerhield hij zich naar de betekenis van dit alles te vragen, weinig vermoedend, welk een onheil hij door zijn zwijgen teweegbracht.

“Het is een vreemde burcht”, zo dacht hij, “en er heersen hier vreemde gebruiken. Wat mag toch wel de reden zijn van de droevige stemming, welke hier heerst? Wat kan de herkomst wezen van die lichtende schotel en waaraan ontleent hij zijn wonderglans?

Hoe gaarne zou ik dit alles weten, maar, zei mijn leermeester mij niet, dat bescheidenheid onder alle omstandigheden als hoogste deugd des ridders geprezen moest worden? Bovendien kan ik de slotheer niet helpen. Ieder mens heeft zijn eigen leed te dragen, heb ik niet het mijne, dat mij rusteloos voortjaagt in ongestild

verlangen naar een doel, dat ik wellicht nooit bereiken zal?"

Op dit punt gekomen geraakte onze held verdiept in droefgeestig gepeins over zijn eigen kommer, die zijn hart zó zeer vervulde, dat het ongevoelig werd voor het lijden van anderen. Eerst veel later zou hij dermate door de smart gelouerd zijn, dat hij zijn eigen verdriet genoegzaam op zij kon zetten om oog en oor open te houden voor het leed zijner medemensen.

Uitgeput door zijn lange rit en al het vreemde, dat hij gezien had, viel hij spoedig in een doffe slaap, waaruit hij eerst ontwaakte, toen de zon reeds hoog aan de hemel stond. Ontsteld over zijn lang slapen, riep hij terstond om de knapen, die hem de vorigen avond bij het ontkleden behulpzaam waren geweest, maar niemand verscheen, doodse stilte heerste in het ganse slot. Daar bemerkte Parcival, dat zijn kleren en wapenrusting voor zijn bed gereed lagen, dus besloot hij zichzelf te helpen. Tegen zijn rustbank geleund stonden twee zwaarden: het zijne en dat, hetwelk de zieke slotheer hem ten geschenke had gegeven.

Toen hij geheel gereed was, begaf hij zich langs de brede trappen naar beneden, naar alle kanten spiedend, of hij niet een spoor van leven kon ontdekken. Maar neen, het slot was als uitgestorven. Op het voorplein vond hij zijn paard gezadeld en in een haast om weg te komen uit deze vreemde omgeving, waar de drukkende stilte hem benauwde, stootte hij de ophaalbrug over. Nauwelijks had zijn paard de hoeven van de brug gelicht, of deze werd met knarsend geluid omhoog getrokken en een stem vanuit de burcht riep hem na:

“Dwaas, die gij zijt, scheer u weg van hier! Waarom hebt gij uw gastheer de verlossende vraag niet gesteld? De sleutel tot het hoogste geluk hield gij in de hand, maar gij hebt die niet weten te gebruiken, omdat uw hart koud is als ijs. Thans zijt gij vervloekt in alle eeuwigheid!”

Parcival had zich omgewend en wilde de burcht opnieuw naderen, maar de gapende afgrond hield hem tegen en op al zijn roepen ontving hij geen antwoord.

Mismoedig haalde hij de schouders op en vervolgde zijn weg door het eenzame woud.”

De Graalburcht is voor de zoeker dus geen vervallen slot ergens in de Pyreneeën. Die getuigenissen uit het verleden kunnen de zoeker hoogstens stimuleren, maar zij zijn niet het doel van zijn levensreis.

De Graalburcht die voor de moderne mens gebouwd is, is een veld van vernieuwende energie, onderhouden door een gemeenschap van zielen die zich geheel en al op haar ontwikkeling richten.

Die Heilige Graal wordt gevormd en gedragen door die op aarde levende mensen, die door hun innerlijke strijd en loutering de Graal hebben gevonden. In deze levende Graal wordt de regenererende energie van de kosmische Christus opgevangen en over de mensheid uitgestort. Wie met die kracht in aanraking komt, zal haar met vreugde begroeten en ontvangen en daarvan willen getuigen. Maar die kracht moet ook worden verwerkt. En dat is het geestelijk zwaard waarmee Parcival strijdt. Het zwaard waarover Jezus spreekt in Matth.10:34: «Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard». Dat zwaard heeft het vermogen en de macht het zuivere van het onzuivere te scheiden.

De moderne Parcival gaat zijn weg van innerlijke vrijmaking binnen een groep die vergeleken kan worden met de Tafelronde aan het hof van koning Arthur. Deze tafelronde, deze gemeenschap van gelijkgezinden, heeft de taak zich toe te bereiden als een graal, een mengvat, een krater, om daarin de goddelijke krachten op te vangen en door te geven aan allen die ernaar verlangen.

“Parcival was diep ontroerd door het treurige verhaal der jonkvrouw. Getroffen zag hij haar aan, toen zijn oog plotseling viel op het beeld van een witte duif, dat zij, evenals haar ontslapen echtgenoot, op haar kleren droeg. Hij herinnerde zich datzelfde teken gezien te hebben op de kledij der ridders in het geheimzinnige slot. Zou de jonkvrouw hem de verklaring kunnen geven van wat hij daarginds voor raadselachtig gezien en gehoord had? In haastige bewoordingen vertelde hij Sigune zijn wedervaren en terwijl hij sprak, kwam er een glans van grote vreugde op het gelaat zijner toehoorder, welke echter geleidelijk plaats maakte voor een uitdrukking van verbazing en groeiende ontsteltenis.

Toen hij ophield met spreken, nam Sigune het woord en zei op bittere toon:

“Heer, ik weet bijna niet, wat ik zeggen zal. God had u tot de hoogste heerlijkheid uitverkoren en gij zijt die onverschillig voorbijgegaan. Hoe kondt gij zwijgen bij het zien van het lijden van de zieke koning, hoe kondt gij zwijgen bij het aanschouwen van de Graal, het goddelijk mysterie, dat elke ridder dienen en eren moet?”

Maar toen Parcival wanhopig uitriep, wat dan toch die Graal was en waarom allen in het slot hem zo droevig hadden aangezien, werd haar stem zachter en zij hernam:

“Heer, luister naar mij! De Graal is een wonderschotel, zoals er geen tweede op aarde te vinden is.

Christus zelf heeft hem gemaakt en gebruikte hem bij het laatste Avondmaal, dat Hij met Zijn jongeren nuttigde.

Na Zijn heengaan, liet Hij de Graal achter als teken Zijner goedheid. Toen nu echter de heidenen in het land vielen, vluchtten zij, die met de zorg voor den Graal belast waren, en brachten hem hier, in deze wildernis. Zij verzamelden een aantal ridders om zich heen, die de Graal moesten bewaken en stelden aan hun hoofd een koning, die over de gehele wereld regeerde en aan wie de Graal kracht verleende om ten allen tijde het recht te steunen en het boze te bestrijden. Zijn volgelingen, de Graalridders, waartoe ook mijn geliefde behoorde, zond die koning de wereld in om hem die heilige taak te helpen vervullen en, waar deze ook heentrokken, steeds bleef de heilige glans van den Graal hen omzweven en maakte hen sterk en schier onoverwinnelijk. Zo was het vele jaren, tot eindelijk de menselijke boosheid de macht van den Graal kwam verstoren.

De tegenwoordige koning, Amfortas, dezelfde, die jij ziek en lijdend op zijn burcht Montsalvat hebt zien liggen, erfde het Graalkoningschap van zijn vader, toen hij nog zeer jong was. Kort daarop kwam de boze hertogin Orgeluse en veroverde zijn hart met haar schoonheid. Wel mogen de Graalridders liefhebben, immers zonder liefde is het leven onvolkomen, maar zij beminnen met een heilige, innige liefde, welke die der andere mensen te boven gaat.

Orgeluse echter rustte niet, alvorens de jonge Amfortas zich willoos en zinneloos in hare macht had gegeven. Wat was het gevolg? De Graalridders volgden het voorbeeld van hun koning en brachten hun tijd door in ledigheid en bedwelmend zingenot, zonder zich te bekommeren over de hoge levenstaak, die God hun had opgelegd.

De glans van de Graal verminderde stilaan, alsook zijn macht: ware dit niet het geval geweest, dan zou mijn geliefde nog in leven zijn! Eens op een dag vond Amfortas zijn geliefde in de armen van een minnaar en hij, de Graalkoning, de beschermer van recht en billijkheid, ontstak in zulk een blinde woede, dat hij de ongelukkige met een speer stoot doodde. Sindsdien ondergaat hij de straf, die God hem heeft opgelegd. Hij ligt weg te kwijnen aan een slepende kwaal, waarvan de dood hem niet verlossen zal, alvorens" ... hier werd haar stem van een plechtige ernst en haar ogen begonnen te stralen, "alvorens het wonder is geschied en de nieuwe Graalkoning zijn ambt heeft aanvaard!"

"Wie zal dat zijn?" vroeg Parcival in ademloze spanning en Sigune antwoordde:

"Als een kind in de eenvoud zijns harten, als een held in de sterkte van zijn arm, een ridder en tevens een dwaas, zo zal de nieuwe Graalkoning zijn."

Amfortas is oud en vergrijsd en snakt naar rust. Die rust is nabij, sedert enige tijd straalt de Graal met vernieuwde glans en langs de rand van den heilige schotel staat in vlammend schrift de naam te lezen van hem, die eerlang komen zal. Wij allen hebben die naam vernomen, maar hij, die hem draagt, is zich niet bewust, wat van hem verwacht wordt. Niemand mag hem helpen de Graal te zoeken, niemand mag hem over de Graal spreken, wanneer hij er niet uit eigen beweging naar vraagt.

Komt hij op het slot en vraagt hij niets, dan is de Graal voor eeuwig voor hem verloren!"

Onder haar woorden was Parcival alles duidelijk geworden: een vrese-lijk berouw greep hem aan en angstig vatte hij Sigune bij de arm, terwijl hij uitriep: "Voor eeuwig! Dat kunt gij niet menen! Waarom zou hem de kans niet geboden worden, om zijn fout te herstellen?"

Hierop sprak Sigune: "Slechts hij kan de Graal vinden, die een zacht en hulpvaardig gemoed heeft en die medelijden voelt voor het lijden van zijn medemensen. Hij, die door de smart van de koning en zijn ridders ongeroerd bleef, moet een hart van steen hebben, en is niet waard de Graal te bezitten!"

Parcival's ziel kwam in opstand tegen het noodlot, dat hem zó straffe."

De Graal wordt omschreven als een beker of kelk, een kostbare lichtende edelsteen, een zuiver vuur, een bovenaardse doordringende toon, een alles genezende en heiligende kracht die andere voeding overbodig maakt, als zuiver licht en wijsheid en ook als een verborgen stad. De hoge geestelijke realiteit laat zich kennelijk niet exact beschrijven of etiketteren door het aards bewustzijn. Misschien wel daarom is de Graal een begrip dat de mensen overal ter wereld diep in het hart aanspreekt.

De niet gematerialiseerde Graal is een vurige, geestelijke energie, die, en alle legenden zeggen daarover hetzelfde, niet door de sterfelijke

mensen kan worden genaderd, zonder dat hij zich daarop terdege en volgens een helder plan heeft voorbereid.

Zou hij dat wel doen, dan zou die unieke, on aardse energie hem zonder meer verbranden.

De kosmische Graal is onvergankelijk. Zijn impulsen treden periodiek op in de wereld: enerzijds in symbolen die krachtlijnen weergeven van haar energie, anderzijds als bevrijdende en vernieuwende energie zelf. De symbolen spreken het intuïtieve bewustzijn van daarvoor gevoelige mensen aan en activeren hen tot zoeken en nieuw, bewust handelen. Uit dat handelen kan een nieuw type mens voortkomen die de leiding van zijn dagelijkse leven overdraagt aan het onsterfelijk beginsel in hem. Dit beginsel is de basis van de eeuwige ziel. Met haar vermogen kan de voorbereide mens de Graal bewust ontmoeten en hem dienen. De Graal dienen betekent het goddelijk plan met wereld en mensheid kennen en er bewust aan meebouwen. De gereinigde, vernieuwde en dus eeuwige ziel kan zijn plaats innemen in de grote, oeroude, wereldomvattende Broederschap van de Graal.

Overall is het streven naar de Graal verbonden met het domein van de dood. Wie de dood niet kent, zal de Graal nimmer kunnen vinden.

Voordat Parcival bij Trevizent kan komen, die woont in de nabijheid van de Graal, moet hij met een Graalridder strijden. Als reden wordt opgegeven:

"de burcht Montsalvat is niet gewend dat men haar na komt. Wie zo vermetel is moet een gevaarlijke strijd doorstaan. Of een boete betalen die men buiten dit woud de dood noemt."

En nog duidelijker wordt de band tussen Graal en dood aange- toond, waar de letters die op de Graal zichtbaar worden wan- neer iemand tot de broederschap wordt uitverkoren, als een epitaaf of grafschrift wordt aangeduid. De dood wordt hier echter niet als een definitieve toestand ervaren, maar als een poort op de weg naar opstanding. De Graal omvat het hele proces op die weg. Een dergelijk sterven, het dagelijks sterven waarover Pau- lus schrijft, is het zo dikwijls heftig bestreden en volkomen mis- verstande endura van de Katharen dat het navolgen van Jezus de Christus is in het heilig proces waarin al het onheilige in de microkosmos wordt gedood.

Wie aan het endura begint, heeft zich er eerst van overtuigd dat zijn microkosmos niet in overeenstemming, in evenwicht is met Gods Wet.

Zij is als het ware in een doodslaap verzonken en dient gewekt en gereinigd, geheiligd, te worden. Nu hebben velen reeds de ik-verbreking nagestreefd, maar al hun moeite bleek vergeefs te zijn. Niet onlogisch, want het ik dat zichzelf wil opheffen, houdt zichzelf juist in stand. Versterkt zichzelf tegen al het streven in! Daarom daalt de Graal af naar de mensheid, om het Licht uit te gieten dat het ik teniet kan doen. Dus niet het ik volvoert dan het endura, maar de Gnosis, het vrijmakende en genezende Licht uit de Oerbron van al het Leven. Of in christelijke termen geformuleerd: de Christus in de mens.

“Somber en in zich zelf gekeerd vervolgde hij zijn tocht; alleen wanneer hij kans zag zich in de strijd te onderscheiden, verdween de bittere trek om zijn mond en scheen hij voor een wijle op te leven uit zijne moedeloosheid.

In alle gevechten bleef hij overwinnaar; roem en eer gewerden hem, maar zijn hart bleef koud en bitter en den Graal vond hij niet. Voor de vijfde maal sedert Parcival de legerplaats des konings verlaten had, was de lente in het land gekomen. Een teer groene waas lag over de takken van het woud en tussen de struiken ritselde en schuifelde het van jong, nieuw leven.

Parcival had het vizier van zijn helm omhooggeslagen en voelde de lentewind over zijne wangen strelen. Onwillekeurig zag hij omhoog naar de blauwe lucht, waarlangs de witte wolken dreven; hij hoorde het kwelen der vogels en zag, hoe de knoppen zwollen aan de bomen. Van heel ver drong het kleppen van een kerkklok tot hem door. Langs een zijpad naderde een klein gezelschap in grijze boetekleren. Toen de kerkgangers een ruiter in volle wapenrusting bespeurden, stonden zij stil en de hertog riep uit:

“Wie zijt gij, Heer, dat gij op een dag als dezen met wapenen in de hand, als voor den strijd gereed, door het land trekt? Weet gij dan niet, dat het heden de Goede Vrijdag is, die voor alle Christenen een dag van heilige herdenking zijn moet, omdat Christus op dien dag voor hen gestorven is?”

Maar Parcival antwoordde nors:

“Laat mij met rust! Wat maal ik om den Goeden Vrijdag? God heeft mij uit Zijnen dienst verstoten; sindsdien erken ik Hem niet langer als mijn Heer.”

De grijze hertog sloeg ontzet de handen ineen over deze lastertaal en zei:

“Uwe woorden doen mij pijn! Gij moet inderdaad zwaar geleden hebben, om zó diep gezonken te zijn. Gij hebt raad en bijstand nodig, maar van een beter en wijzer man dan ik. Niet ver van hier woont een vrome kluisenaar, Trevrizent, die u de geestelijke voorlichting zal geven, welke gij behoeft. Ga tot hem en hij zal u helpen, om in Gods veilige hoede terug te keren. Daar en daar alleen zult gij troost vinden voor uw lijden!”

Parcival haalde de schouders op, maar de woorden van den grijsaard en de overtuiging, waarmede hij gesproken had, hadden toch indruk gemaakt en na een vriendelijk woord van dank wendde hij zijn paard in de richting der kluisenaarswoning? Toen hij bij de hut des kluisenaars gekomen was, steeg hij van zijn paard, legde schild en speer terzijde en boog zich voor den vrome grijsaard op de knieën.

Met een nieuwe, ongekende deemoed in het hart sprak hij:

“Vader, help mij om vrede te vinden!”

Daarop vertelde hij hem zijn ganse levensgeschiedenis. Zwijgend luisterde de grijsaard naar het verhaal van Parcival's lijden en strijden.

“Heer,” sprak Parcival nederig, “Ik heb de Graal verloren door eigen schuld. Nu zoek ik hem reeds verscheidene jaren, maar ik kan de weg naar de Graalburcht niet terug vinden. Toch zal ik nooit ophouden hem te zoeken!”

Toen zag Trevrizent hem droevig aan en sprak:

“Weet gij dan niet, dat slechts hij in staat is om de Graal te vinden, die God daartoe heeft uitverkoren? Zonder Zijn hulp zal het u nooit lukken de wonderburcht te vinden. Daarom raad ik u aan om enige tijd bij mij te blijven en door vasten en gebed te trachten, u met God te verzoenen!”

Parcival vertoefde twee dagen in de woning van de vrome vader en toen hij op Paasmorgen zijn gastheer vaarwel zegde, was hij een ander mens geworden.

De wijze levenslessen van den kluisenaar en de vredige stilte van het woud hadden de stormen in zijn hart doen bedaren. Hij was teruggekeerd tot het geloof zijner kinderjaren, maar de blijde overmoed, waarmede hij eens was uitgereden om God te zoeken had plaats gemaakt voor een kalme, diepe ernst.

Niet langer zocht hij God te veroveren als een kostbare buit, die men zegevierend met zich draagt, thans wist hij, dat men Hem **zoeken moet met stille eerbied in 't hart en met volkomen vertrouwen in Zijn wijsheid en goedheid.**

Toen hij Trevrizent gedankt had voor al wat deze voor hem gedaan had, nam hij afscheid van hem met de woorden:

“Ik trek thans weer de wereld in, bereid om het werk te verrichten, waartoe God mij roepen zal. Al heb ik het bezit van den Graal verspeeld, toch wil ik trachten om diens heerschappij over de wereld te bevorderen, door het recht te dienen, waar ik kan en de zwakken en onderdrukten te helpen.”

In die stemming van blijde hulpvaardigheid reed Parcival heen, niet langer met gebogen hoofd en gefronst voorhoofd, maar met een dankbaar hart en een open oog voor al het schone om zich heen. Hij liet zijn paard de vrije teugel en het trouwe dier droeg hem door de bloeiende wouden, waar de bloemen geurden en de vogels in de twijgen zongen.

Plotseling herinnerde hij zich, dat hij dit pad, dat beekje, die hoge struiken reeds eerder gezien had. Een vage onrust maakte zich van hem meester. Hij drukte de sporen in de flanken van zijn ros, dat voortjoeg in dolle vaart.

En ziet, een juichkreet drong uit zijn keel, daarginds, recht voor hem uit, daar rezen in de stralende zonneshijn de torens van den Graalburcht omhoog, glinsterend en flikkerend in het gouden licht. Parcival staarde en staarde; hij kon bijna niet geloven, dat het werkelijkheid was wat hij zag, maar hoor! daar klonk bazuin-geschal en een koor van blijde stemmen vervulde de lucht.

Dreunend viel de zware slotbrug neer en een jubelende schare stroomde hem tegemoet.

Als in een droom liet onze held zich meevoeren naar binnen, waar hij neerknielde voor de stervende Amfortas, die hem zege-nend de handen boven het hoofd hield.

Daarna plaatsten de Graalridders hem op een troon en na een ogenblik van stilte werden de brede deuren der zaal geopend en een verblindende lichtschijs drong naar binnen.

Plechtige muziek ruiste door de gewelven en allen, ook Parcival, bogen het hoofd in diepen eerbied voor wat komen ging.

Toen Parcival de ogen weer opsloeg, zag hij den Graal vóór zich, stralend in ongekende luister; langs de rand stond in vlamme letters zijn naam geschreven.

Een hoge, gesluisde vrouwen-gestalte droeg de kostbare schotel en plaatste hem vóór

Parcival's troon. Daarna sloeg

zij de sluier van haar gelaat weg en zag hem aan. Toen was het of de poorten des he-mels zich helemaal voor hem openden, want zij, die hem aankeek, was zijn geliefde: Condwiramur!

Eeuwen zijn verstreken, sinds Parcival na lijden en strijd de Graal veroverde. Nog heden ten dage trekt menig een uit om de Graal te zoeken. Hij, die dit doet tracht het goede te dienen en het kwa-de te bestrijden onder welke vorm hij het ook ontmoet.

Wie onzer zal dan met stelligheid durven beweren, dat de hoge prijs, die hij zoekt, hem onthouden zal worden?"

De wereld is vol Graalzoekers. Op elk niveau van leven bevinden zich mensen die zich daar bewust of onbewust mee bezighouden. Zolang dat proces onbewust verloopt, bestrijden zij elkaar hun vondsten en bevechten zij de rode ridder tevergeefs. Maar wan-neer zij, zoals Parcival, gedreven worden door het innerlijk verlan-gen de medemens te dienen, gaan zij zich bewust worden van hun levensstrijd. Dan wordt die strijd een innerlijke loutering, een toebe-reiden van de ziel. En in hun woorden, geschriften en daden getui-ger zij van de hulp en vertroosting die zij steeds opnieuw mogen ondergaan, zolang zij de Graal als doel voor ogen houden. Im-mers, het doel, de Graal, voedt hen reeds van verre.

Zolang de ziel zich laat voeden door het leed en de strijd van de aardse mens, zal zij de Graal niet als haar levensdoel kunnen on-derscheiden. Daarvoor is haar waarnemingsvermogen teveel ver-minkt. Daarom moet de oude zielenstructuur worden vervangen door een nieuwe, die door de vernieuwende kracht kan worden gevoed en die daarop dan ook op de juiste wijze kan reageren. Wanneer dat nu het geval is, wat zal haar dan nog kunnen scha-den? De dood? Zij heeft dan immers alle facetten van de dood, het dagelijks bestaan van onbewust leven, overwonnen! Daarom is de Graal het mysterie van de zich vernieuwende ziel op weg naar de eeuwigheid.

Wie op zoek gaat naar de Graal, moet in zijn diepste innerlijk afda-len. Daar ligt het begin van zijn reis en nergens anders. Het aan-knopingspunt is het verlangen naar het mysterie van de verande-rende ziel. Want de vertroosting die uitgaat van de Graal schenkt de pelgrim de vreugde van een groeiende, authentieke kennis, die wordt aangeduid als de Gnosis.

Lang voordat hij hoeder van de Graal kan zijn, is hij reeds ermee verbonden. Ook al weet hij dat nog niet en ondergaat hij zijn zoek-tocht als een lange, smartelijke en onzekere weg.

Bewerkt (M)cirkelpunt

Bronnen:

Sagen van Koning Arthur en de Ridder van de Tafelronde/
Nelly Montijn De Fouw

De Graal en het Rozenkruis –JVR

Als de wil zich met hart en ziel aan God overgeeft,
stijgt hij boven zichzelf uit en verheft zich buiten tijd en ruimte,
waar alleen God openbaar is, werkt en wil.

Dan wordt hij uit eigen vrije wil zichzelf tot niets.

Dan werkt en wil God in hem en huist in zijn overgegeven wil.

Daardoor wordt de ziel geheiligd en komt zij in goddelijke rust.

Als dan het lichaam wegvalt,

is de ziel doordrongen van goddelijke liefde en doorstraald door het licht van God,
zoals het vuur het ijzer doorgloeit waardoor het zijn duisternis verliest.

Dat is de hand van Christus.

Als Gods liefde de ziel volkomen doordringt

en haar tot een stralend licht en een nieuw leven is, dan is zij in de hemel.

Zij is een tempel van de heilige geest en is zelf Gods hemel waarin hij woont.

Jacob Böhme

De koninklijke mens is een individu dat meestal overtuigd is van het eigen kunnen en de eigen gaven. Koninklijkheid brengt zelfverzekerdheid met zich mee, het zich bewust zijn van de koninklijke afkomst. In de maatschappij zijn koninklijke mensen leden van een familie met koninklijk bloed, zoals men dat noemt. Hun koninklijkheid wordt bepaald door hun afstamming en niet door hun levenshouding. In de spiritualiteit spreekt men van koninklijk, wanneer deze mens zich bewust geworden is van de erfenis van de gaven der Lichtzonen. Koninklijk spirituele mensen worden door hun goddelijke afkomst gedwongen tot een hoogstaande levenshouding.

Het verschil tussen uiterlijk en innerlijk koninklijke mensen is echter, dat de innerlijk koninklijke mens zelfbewust, positief en daadkrachtig kan optreden zonder hoogmoedig, leugenachtig of eerzuchtig te worden. Het besef van een hoge afkomst maakt van de spirituele mens een devoot, ingetogen en vooral medelevend mens. Hij beschouwt zijn naasten als leden van hetzelfde goddelijke ras met dezelfde koninklijke afstamming. Zodra deze leden hun afkomst verloochenen door hun levenspatroon, dan roept dit in de koninklijke mens medelijden op en nooit minachting. De uiterlijke koninklijke mens, die zijn koninklijkheid dankt aan wereldse maatstaven, bedient zich van zijn medemensen om zichzelf een aanzien te geven. Hij laat zich door hen omringen, omwille van zijn levensstandaard en zijn medemensen moeten hem dienen, daar hij hen aan zich verplicht.

In de spiritualiteit ligt dit anders. De spiritueel koninklijke mens is de dienaar van zijn medemensen en wil geen dienstbetoon van zijn naasten aanvaarden. Er is geen standsverschil dan door een innerlijke standing. Uiterlijke omstandigheden zijn niet van belang, noch materiële rijkdom. De spiritueel koninklijke mens kan uiterlijk in zeer armelijke omstandigheden verkeren, hoewel hij een koninklijke waardigheid uitstraalt. Hij vergooit zichzelf nooit, hij is trots, echter in geheel andere zin dan de wereld daaronder verstaat. Hij is zich te bewust van zijn koninklijke afstamming om zichzelf te bevullen in de goot van het leven. Als hij de vergaerbak van het leven betreedt, doet hij dat slechts omwille van zijn medemensen. Het bewustzijn van de koninklijke afkomst leidt echter maar al te dikwijls naar de eerste Hoofdzonde: ijdelheid, hoogmoed. De hoogmoed maakt van de mens een schijnverhevene, die zijn medemensen tot lagere schepsels vernedert. Hoogmoed is de zonde, die de mens tot de perfecte imitatie voert en hem tot alle vormen van schijn-goddelijkheid brengt.

Uit de hoogmoed komen de grote wereldreligies voort, al die vormen van godsdienst, die zich beroepen op de eigen zaligmaking.

De hoogmoedige mens roept: "Ik ben het, ik, ik...." Zoals iedere hoogmoedige religie zegt: "Wij zijn het, wij, wij"

Uit de hoogmoed komt de dictatoriale overheersing voort, het autoritaire recht van machtsvertoon.

De hoogmoedige staat alleen op de berg, die hijzelf heeft geschapen, heeft geforceerd via het gedwongen dienaarschap van Zijn naasten.

Op deze hoogmoedigheid bouwen veel meesters hun positie op, want slechts de hoogmoedige aanvaardt de hovaardij en de onderdanigheid van zijn medemensen. De spiritueel koninklijke mens bezit geen volgelingen, slechts medegangers. Er is geen afgrond tussen de naaste en hemzelf, hoezeer de uiterlijke omstandigheden ook kunnen verschillen.

Hoogmoed is verkapte eigenliefde.

Uit deze, niets ontziende eigenliefde, is de chaos in de wereld, in de maatschappij, in alle lagen der levensuitingen ontstaan.

Een hoogmoedig mens verwijderd zich van de Goddelijke Harmonie, omdat hij zich bewust afsluit van een Hogere Macht. Hij meent zelf de hoogste macht te zijn!

Een hoogmoedig mens kan niet luisteren, noch doorschouwen, noch gevoelen, noch de waarheid proeven, noch de etherische lucht inademen. Hij is de gevangene van zichzelf. Voordat hij tot luisteren of een andere absorberende activiteit kan komen, moet hij eerst door een schok tot openheid worden gebracht.

De blik van een hoogmoedig mens blijft altijd vervuld van zichzelf. Zijn denken blijft zich om zijn ego heen draaien, ook terwijl hij in contact is met anderen.

Hij is altijd op zelfhandhaving uit, eigen belangen, zoals al de Zeven Hoofdzonden het eigenbelang stimuleren. In alle handelingen, hoe edel deze ook lijken te zijn, ligt het belang van het ik verborgen, want de gedachte aan zichzelf verlaat de hoogmoedige nooit en om dit zelfbelang te dienen, grijpt hij naar de meest extreme middelen.

De troon, waarop de hoogmoedige zit, zal door hem ten koste van alles in stand worden gehouden. Daarom is de hoogmoedige mens nooit een liefdevol mens, achter zijn liefde ligt het eigenbelang.

Aan de hemel staat de zon, als stralende, leven schenkende planeet in het middelpunt van een zonnestelsel. De andere planeten draaien om hem heen, ontvangen zijn trillingen en worden daardoor belevendigd.

Op eenzelfde wijze gedraagt zich de hoogmoedige mens, die zichzelf het middelpunt van zijn levensdomein waant en in woede ontbrandt, wanneer iemand hem deze positie zou willen ontnemen.

Wanneer de hoogmoedige tot spiritualiteit komt, wordt dit altijd een pijnlijke beleving, want zijn hoogmoed sluit een spirituele weg voor hem af. Hoewel hij zichzelf koninklijk voelt, kent hij de gaven van de geestelijke koninkrijkheid niet. Zijn spirituele weg is altijd een gang van filosofie tot filosofie, van de ene intellectuele onderzoeksmethode naar de andere.

Hij vult zich met kennis om zijn naasten te kunnen overheersen, hij blaast zich op met uiterlijke middelen, een schijn-spiritualiteit, een sublieme imitatie van een geestelijk koningschap demonstrerende, maar hij blijft innerlijk toegesloten, hij kan niet absorberen, de verfijnde trilling achter de wijsheid niet inademen. Daarom verandert hij slechts van uiterlijke methoden, maar innerlijk ondergaat hij geen enkele verandering. Hij wil uitstralen, leven schenken aan zijn dienaren, zijn medemensen, die om hem heen moeten draaien, maar hij dient hen niet, hij is nooit belangeloos.

Spirituele hoogmoed is het ego tot afgod verheffen.

Ieder mens kan bij zichzelf nagaan of deze hoogmoed in hem leeft en of deze de drijfveer achter zijn daden is. Men kan namelijk zo overtuigd zijn van de eigen uitverkiezing en de eigen geestelijke hoogte, dat de zonde van de hoogmoed gemakkelijk binnensluipt. De gesetelde spirituele mens is echter zo doordrongen van de eigen spiritualiteit, dat hij er niet aan denkt, dat deze perfide zonde in hem een willig slachtoffer zou kunnen vinden.

Hoogmoedige mensen zijn nooit gemeenschapsmensen, zij willen zich niet verlagen tot het niveau van hun medemensen.

De hoogmoedige houdt zich ver van alle vermenging en als hij zich tot zijn naasten wendt, dan is het altijd vanaf zijn bergtop, vanwaar hij zijn omgeving overziet, in niet te genaken eigenwaan.

De religieuze hiërarchieën van deze wereld zijn sterke voorbeelden van deze hoofdzonde. Zij bewegen zich binnen een ommuring en zijn geworden tot stilstaand water, giftig, niet meer in staat te absorberen. Of zij zijn als een ommuurde vuur, dat slechts in toom kan worden gehouden door een uiterste wilsinspanning, een vertoon van beschavingscultuur.

Hoogmoed wordt tegelijkertijd genoemd met ijdelheid. De zonde der ijdelheid is een uiting van hoogmoed. Alle betekenissen van het woord 'ijdel' zijn op deze mens van toepassing.

Hij is ijdel als ego, hij streelt zijn ego, siert het op. Maar zijn koninkrijkheid is ijdel, leeg.

'Ijdelheid der ijdelheden, er is niets dan ijdelheid', staat er in de Prediker. Dit is een diepzinniger uitspraak dan men vermoedt. Niet slechts van toepassing op leegte of op uiterlijke sierzucht. De ijdelheid bedekt de spirituele leegte. Van buiten ijdel betekent van binnen gevuld met hoogmoed, ijdelheid. Het is dan de ijdelheid waar omheen zich alles moet bewegen, gelijk de planeten om de zon. Omdat de innerlijke leegte hem kwelt, probeert de spirituele hoogmoedige zich te vullen met kennis, andermans kennis.

Uit zijn innerlijke leegte kan nooit een schepping voortkomen, slechts imitatie, pralen met andermans veren, niets dan ijdelheid. De hoogmoedige mens is armer dan de armsten en hij kan vergeleken worden met de gemeente van Laodicea.

Hij is ellendig, en hij weet het niet en zo hij het weet, omdat hij nog levend Licht bezit, toont hij het niet, maar bedekt zich door de ijdelheid, hoewel hij naakt blijft.

Niemand is beklagenswaardiger dan deze hoogmoedige mens, die gevangen genomen is door de eerste hoofdzonde en niemand is moeilijker te bereiken dan hij, want de berg waarop hij troont, is moeilijk te beklimmen door zijn naasten en hoewel hij meent op deze berg dicht bij de hemel te zijn, is er geen contact tussen God en hem.

Zijn lichtglans wordt door hemzelf in stand gehouden, door zijn wil gevoed en door zijn ijdelheid omstraald. Deze hoogmoed kan zich verbergen in de meest verfijnde theoretische spiritualiteit, daar ook deze zonde met de mens meegaat tot aan het einde.

Iedere hoofdzonde is als een Judas, die zijn meester kust om zichzelf te verheffen.

De zeven hoofdzonden willen, ieder voor zich, een rijk op aarde stichten, een koninkrijk met zeven tronen, waarop zij kunnen zetelen als vorsten. Daarin zijn zij gedeeltelijk geslaagd, want kosmisch gezien, tronen zij als duivelse koningen aan de hemel, regeren op aarde, regeren de mensheid, verheffen zich in ieder mens.

Dat is het gevolg van de daad der Lichtzonen, die geleid worden door zeven zondige leiders, zeven leiders die zichzelf buiten het Licht plaatsten.

De vervloeking rust als een belasting op hen, een vervloeking die zij over zichzelf opgeroepen hebben. Iedere hoofdzonde is als een vervloeking, waaraan men zichzelf laaft, een inzichtloosheid, waarbinnen men zichzelf bedriegt.

De wetende, spirituele mens, die zich blijft vereenzelvigen met één der hoofdzonden, is waarlijk een vervloekte. Hij gaat voort met hetgeen lichtloos is en hij weigert de waarheid te aanvaarden, omdat hij bang is of hoogmoedig of lui. Met andere woorden: omdat hij zozeer met zichzelf bezig is, dat hij het Inzicht via de trilling des Lichts niet kan absorberen.

Zij, die menen deze Waarheid des Lichts wel te kunnen absorberen, zij bewijzen het. Daarmee roepen zij een 'halt' toe aan iedere inmenging van een hoofdzonde.

In deze situatie moge u staan, pelgrim!

Henk en Mia Leene

<http://henkenmialeene.org>

Jheronimus Bosch 'Zeven Hoofdzonden'

Wakker worden

Vrijheid kent geen grenzen,
geen ruimte en geen tijd.
Vrijheid is de adelaar
die naar onbekende horizons vliegt.
Vrijheid is het kind
van volmaakte liefde,
dat zijn eigen geboorterecht is.

Marcel Messing

Welke opdracht voelt u in uzelf?

Wat zou uw missie kunnen zijn? Laten we ons de komende tijd meeslepen door angst? Laten we ons meezuigen door de nieuwe wereldorde, waarin we geen vrije keuze meer zullen hebben en waarin we gedwongen zullen worden om onder het juk van een fascistische staat te leven?

Of gaan we ons wenden tot de grootste kracht aller tijden, tot het licht in ons hart, tot het Grote Mysterie, verborgen in onszelf?

De komende paar jaar zal ieder van ons tot een keuze moeten komen. Die keuze zal alles te maken hebben met het einde van de vrijheid en de privacy of de realisatie van onze vrijheid, in vol bewustzijn, in volle kracht.

Vrijheid is ons natuurlijk erfgoed. Vrijheid is de manifestatie van liefde. Geen goedkope vrijheid van eigendunk en eigen willen, maar vrijheid die geborgen is in de grote levenswetten, in harmonie en vrede. Maar als we diep in de materie zijn weggezonden, als een Doornrosje in slaap gevallen zijn, geprikt door de giftige spoel van onwetendheid en verdovende tijd, waardoor we ons lange tijd lieten hersenspoelen in de 'torenkamer' van ons beneveld bewustzijn, wordt het nu de hoogste tijd om wakker te worden!

Wakker worden! Dat is de kwestie. Niet straks. NU!

Wakker worden en snel! Zien wat er aan de hand is. Zonder in paniek te geraken. Vol vertrouwen zijn dat Grote Geest ons zal beschutten en beschermen bij iedere stap in ons leven. Beseffen dat onze ware essentie grondeloos is, licht en liefde. Beseffen ook dat onze ware identiteit niet bepaald kan worden door elektronica of duistere krachten achter het wereldtoneel. Maar om dat werkelijk te beseffen, moeten we eerst ontwaken binnen de matrix, waar we door onwetendheid zo lang in vertoefden, gevangengenomen door bizarre krachten die onze aarde hebben overrompeld en verkracht.

Kom, laten we opstaan uit de dodenslaap. Kom, laten we als sterrenkinderen de weg naar de vrijheid kiezen, de tocht der sterren gaan, ons lichtgewaad ontplooiën, ontsnappen aan de elektronische tentakels van het Beest. Kom, laten we beseffen dat alles en allen met elkaar verbonden is en dat de grootste kracht van het leven licht en liefde is, twee in één.

Kom, laten we in liefde en licht ons mededogen verspreiden, ja zelfs hen die onze vijanden willen zijn pogen lief te hebben. Hoe moeilijk deze opgave ook is. Maar liefde is de enige kracht die het kwaad tot rust kan brengen. Liefde is de enige kracht die het vuur van tomeloze begeerte tot rust kan brengen.

Liefde is de bron van al wat is.

Dam de stortvloed van extase in
wanneer hij overloopt,
Zodat hij geen schande
en verderf brengt.

Maar waarom zou ik bang zijn
voor vernietiging?

Onder de ruïne
wacht een koninklijke schat.
Wie verdrongen is in God,
wil nog verder verdrinken.

Terwijl zijn geest
op en neer gegooid wordt
door de golven van de zee,
vraagt hij:

**"Is de bodem van de zee
verrukkelijker dan de kruin?"**

Is de pijn van de Geliefde
boeiender dan het schild?"

O hart,
als je verschil maakt
tussen vreugde en verdriet,
word je door die leugens
verscheurd.
Al smaakt je begeerte
nog zo zoet,
verlangt de Geliefde niet
dat je zonder begeerte bent?

Het leven van minnaars
ligt in de dood
je wint het hart
van de Geliefde niet
tenzij je je eigen hart verliest.

Rumi

LAAT U DUS NIET MEESLEPEN DOOR HET GEWELD VAN DE STROOM,
MAAR LAAT DIEGENEN ONDER U,
DIE IN STAAT ZIJN DE HAVEN DES HEILS TE BEREIKEN,
GEBRUIK MAKEN VAN DE TEGENSTROOM EN ER BINNENLOPEN.
ZOEK HEM DIE U BIJ DE HAND ZAL NEMEN
EN U ZAL GELEIDEN NAAR DE POORTEN VAN DE GNOSIS,
WAAR HET HELDERE LICHT STRAALT
WAARIN GEEN DUISTERNIS IS;
WAAR NIEMAND DRONKEN IS,
MAAR ALLEN NUCHTER ZIJN
EN MET HET HART OPZIEN
TOT HEM DIE GEKEND WIL WORDEN.

UIT DE EGYPTISCHE OERGNOSIS / J.VAN RIJCKENBORGH

“Ziet, ik heb u uit de mensen gekozen
en heb u de wet gegeven
en het woord van de waarheid.
Ik heb u als het licht van de wereld samengebracht
en als een stad die niet verborgen kan worden.
De tijd komt echter dat de aarde in duisternis zal zijn,
en diepe duisternis over de mensen zal komen.
Dan zullen de vijanden van waarheid en gerechtigheid
in mijn naam regeren
en zij zullen een werelds koninkrijk van deze wereld maken.
Zij zullen de volken onderdrukken
en ervoor zorgdragen dat de vijand lasterlijke dingen beweert.
De meningen van de mensen
zullen in de plaats van mijn leringen gesteld worden
en in mijn naam zal onderwezen worden
wat ik nooit heb onderwezen,
en zij zullen in hun tradities veel vertroebelen
van wat ik hun geleerd heb.
Maar weest welgemoed,
want de tijd zal komen dat de waarheid
die zij verborgen hadden geopenbaard zal worden.
Dan zal het Licht schijnen
en de duisternis voorbij gaan.
Het ware koninkrijk zal dan
gesticht worden dat in de wereld,
maar niet ván de wereld zal zijn.”

Hoofdstuk 95
Het evangelie van de heilige twaalven

Contact:
am.cirkelpunt@gmail.com

